

opusdei.org

Prelato laiškas (2009 m. rugpjūtis)

Šio mėnesio laišką Prelatas mums siunčia iš Meksikos. Rugpjūčio mėnesio Mergelės Marijos švenčių proga monsinjoras Javier Echevarria mus ragina nugyventi kasdienį gyvenimą arti Kristaus, kaip jį gyveno Dievo Motina.

2009-10-25

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

„*Assumpta est Maria in caelum,
gaudet exercitus angelorum*“ [1];
Marija kūnu ir siela buvo paimta į
dangų, o šį džiaugsmą giesme šlovina
angelai. Nudžiungame ir mes, visi
krikščionys, nes Mergelė amžinai
apsigyvena Dievo pilnatvėje,
kontempliuoja ir myli Švenčiausiąją
Trejybę Dangaus šlovėje.

Artinantis rugpjūčio 15 d., mūsų
Motinos Ėmimo į Dangų šventei,
trokštu jums priminti, kad ši didi
šventė „**mus skatina pakelti akis į
dangų. Ne į abstrakčių idėjų dangų,
ne į įsivaizduojamą dangų,
vaizduojamą mene, o į tikrąjį
dangų, kuris yra pats Dievas:
Dievas yra dangus. O Jis yra mūsų
tikslas, tikslas ir amžinieji namai,
iš kurių mes atėjome ir į kuriuos
keliaujam (...). Ši šventė yra proga
kartu su Marija pakylėti sielą ten,
kur kvėpuoji tyru antgamtinio
gyvenimo oru ir išvysti tikrąjį
grožį, šventumo grožį [2]**“. Kaip ir

ar uoliai meldžiame Mergelę, kad
mums padėtų visada ir visur
vadovautis antgamtišku regėjimu?
Ar prašome mūsų Motinos, kad mūsų
sielose bręstų kontempliatyvi dvasia?

Mano ką tik pacituoti Benedikto XVI
žodžiai yra labai tinkama tikėjimo
paslaptis, kuria dar kartą
mėgaujamės, įžanga. Kaip rašė šv.
Chosemarija, „**štai kokia yra meilės
paslaptis. Žmogiškas protas
nepajėgus jos suprasti. Tik
tikėjimas sugeba atskleisti, kaip
žmogus buvo iškeltas į tokias
orumo aukštybes, kad tapo meilės
centru, kuriame susilieja visos
Švenčiausiosios Trejybės malonės.
Žinome, kad tokia yra dieviškoji
paslaptis. Bet ši paslaptis yra
mūsų Motinos paslaptis, todėl ją
stengiamės suprasti labiau, jeigu
galima taip sakyti, negu kitas
tikėjimo tiesas**[3]“. Melskime mūsų
Tėvą, iš arti regintį Dievą,
švenčiausiąjį Jėzaus Kristaus

žmogiškumą, Mergelę, angelus ir kitus šventuosius Viešpaties šviesos įsigilinti į šią tikėjimo tiesą ir šitaip dar labiau žavėtis Šventąja Marija bei Ją labiau mylėti.

Pirmiausia jums patariu įsigilinti į kasdienį Mergelės atsaką, kad kiekvienas širdyje apmąstytume Šventojo Rašto ištraukas apie Ją; nors jų yra nedaug, jose slypi visi „*magnalia*“, visa, ką Šventoji Dvasia mums norėjo atskleisti apie Dievą ir mūsų Motiną: visą lobį, kurį kiekvienas iš mūsų turime atrasti, visad lydimi Bažnyčios mokymo. Patariu ir atidžiai peržvelgti kurį nors mariologijos veikalą ir įsigilinti į tuos neapsakomus dalykus, kuriuos Mergelei „*padarė Visagalis ir šventas yra Jo vardas*“ [4]. „Magnificat“ giesmė, išsiliejusi iš Šventosios Dvasios įkvėptos Marijos lūpų ir širdies, yra pati geriausia pamoka mums, kaip Ją pažinti, bendrauti su mūsų Motina ir sekti Jos pavyzdžiu:

„Ji yra Marijos portretas, pati tikriausia Jos ikona, kurioje Ją matome tokią, kokia yra“ [5].

Ypač atkreipkime dėmesį į Jos maldos gyvenimą. Štai kokia Ji mums pasirodo pirmojoje džiaugsmingoje Rožinio paslapyje. **„Motina, švelniu vardu Marija, susikaupusi meldžiasi. Tuose namuose tu esi tuo, kuo nori būti: draugu, tarnu, smalsuoliu, kaimynu...“** [6]. Karštai įsijauskime į šią sceną, rimtai atsiliepdami į mūsų Tėvo kvietimą, kiekviena ir kiekvienas, kasdien apmąstydami šį esminį mūsų atpirkimo istorijos įvykį ir, kalbėdami „Viešpaties Angelą“ bei Rožinį, atkakliai ieškokime savo vietos. Galvokim apie Mergelę, kuri be paliovos kalbasi su Dievu, kaip ir tuomet, kai Arkangelas Jai atskleidžia dievišką žinią. Tas pats atsitinka ir antrojoje džiaugsmingoje paslapyje: po pasitikėjimo kupino Mergelės prašymo vestuvėse Kanoje Jėzus

padaro savo pirmąjį stebuklą ir paankstina „Jo valandą“, o Jo sekėjai gauna pirmąją tikėjimo dovaną, kaip vos keliais žodžiais tą nusako Evangelija: „*mokiniai įtikėjo Jį*“ [7].

Šį įvykį mums atskleidžia būtent šventasis Jonas, mylimiausiasis mokinys. Jis aprašo, kad Švenčiausioji Mergelė, kuri iki tos akimirkos Nazarete augino savo Sūnų per neviešo gyvenimo metus, buvo pašaukta ir toliau tiesiogiai dalyvauti Atpirkimo paslapyje. Šis dieviškas sumanymas juntamas Kristaus atsake į Savo Motinos prašymą: „*O kas man ir tau, moterie? Dar neatėjo mano valanda*“ [8].

Viešpats turi omeny Nukryžiovimą. Kai ši akimirka ateis, Jis – pagal antgamtišką ir žmogišką logiką – norės, jog Motina būtų šalia, kaip naujoji Ieva, kad veiktų su Juo išvien antgamtiško sielų gyvenimo atsinaujinime. Tą pasakoja ir šventasis Jonas: „*Prie Jėzaus kryžiaus*

stovėjo Jo motina, Jo motinos sesuo, Marija Klopietė ir Marija Magdalieta. Pamatęs stovinčius Mariją ir mylimą mokinį, Jėzus tarė Motinai: „Moterie, štai tavo sūnus!“ Paskui tarė mokiniui: „Štai tavo motina!“ Ir nuo tos valandos mokiny pasiemė Ją pas save“ [9].

Popiežiaus žodžiais jums priminiau, kad Ėmimo į Dangų šventė mus kviečia pakelti akis į Dangų, galutinius mūsų namus, į kuriuos keliaujame, bet neužmiršdami – čia dar vienas Marijos mokymas – kad prieš pakylėta į šlovę visu kūnu ir siela, Mergelė stovėjo šalia Kristaus Jo Atpirkimo Kančioje ir Mirtyje. **„Naujoji Ieva dalijosi su naujuoju Adomu kančia ir galutine šlove. Kristus yra pirmieji vaisiai, bet Jo prisikėlęs kūnas yra neatsiejamas nuo Jo Motinos žemiškojo kūno. Marija, o kartu ir visa žmonija, dalyvauja Įžengime pas Dievą, taigi su ja ir visa kūrinija (...). Taip**

gimsta nauji dangūs ir nauja žemė, kurioje jau nebebus nei verksmo, nei raudų, nes jau nebebus mirties (plg. Apr 21, 1-4)“ [10].

Mergelės prisidėjimas prie Kryžiaus Aukos buvo unikalus; todėl Bažnyčia Ją pagerbia Gynėjos, Krikščionių pagalbos, Nuolatinės pagalbos, Tarpininkės vardais. Šiuo glaudžiu prisidėjimu prie Atpirkimo paremtas ir „Eucharistijos moters“ vardas, kuriuo Jonas Paulius II ją vadina savo paskutinėje enciklikoje. Šventoji Eucharistija yra sakramentinis Kryžiaus aukos atnaujinimas, nes Kalvarijos įvykiai atkartojami Šventųjų Mišių metu. Nereikia pamiršti ir kad Golgotoje Viešpats Mergelei atskleidė Jos naująją Motinystę. **„Jėzaus žodžiai, – teigia Jonas Paulius II, – įgauna pačią tikriausią reikšmę Atpirkimo misijoje. Ištarti Atpirkimo aukos metu, jie yra neįkainojami. Iš tiesų evangelistas, atkartojęs Jėzaus**

**žodžius, išstartus Motinai,
prasmingai priduria: „žinodamas,
jog viskas įvykdyta“ (Jn 19,28), tarsi
norėdamas pabrėžti, kad savo
auką Jėzus vainikavo paskirdamas
savo Motiną Jonui, o su atpirkimu
Jos vaikais tampa ir visi
žmonės“ [12].**

Kiekvienose Šventose Mišiose
Mergelė paslaptینگai stovi šalia
altoriaus, kuriame be kraujo
atnaujinama Kryžiaus Auka. „**Šioje
nesuvokiamoje paslapyje**, – rašė
mūsų Tėvas, – **tarsi prasiskleidus
šydui pasimato tyriausiasis
Marijos veidas: ji Dievo Tėvo
Dukra, Dievo Sūnaus Motina ir
Šventosios Dvasios
Sužadėtinė“** [13]. Šis tvirtas
Bažnyčios įsitikinimas išreikštas
vienoje iš maldų, kurias liturgija
skiria kunigams, kad šie geriau
pasiruoštų aukoti šventąją Auką:
„Maloningoji ir gailestingoji Motina,
Švenčiausioji Mergelė Marija, aš,

vargšas ir nevertas nusidėjėlis, visa širdimi kreipiuosi į tave, maldaudamas pagalbos. Kaip kadaise buvai prie savo mylimojo Sūnaus, kybančio ant kryžiaus, taip šiandien būk prie manęs, vargšo nusidėjėlio, ir visų kitų kunigų, čia ir visose pasaulio bažnyčiose Mišias laikančių, kad tavo remiami galėtume aukoti tinkamą ir Švenčiausiajai Trejybei priimtina auką. Amen“ [14]. Ar kasdien sūniškai į Ją kreipiesi prieš aukodamas Šventąsias Mišias ar jose dalyvaudamas?

Švenčiausioji Mergelė nuo Betliejaus iki Golgotos mokėjo ugdyti Kristų, vesti Kristų ir savo Sūnaus mokinius, vyrus ir moteris: Jonas, Marija Magdaliėtė, Salomėja ir kitos moterys, kaip rašoma Evangelijoje, liko stovėti prie Jėzaus Kryžiaus ir vėliau buvo Jo prisikėlimo liudininkai, nes tomis valandomis nesitraukė nuo Marijos; per visą dvasinį Marijos gyvenimą Ją glaudė

„savo namuose“ nuo tos neapsakomos akimirkos, kai Kristus Kalvarijoje juos patikėjo savo Motinai.

Mano dukterys ir sūnūs: Dievui besąlygiškai atsidavusioji Eucharistijos moteris ir maldos Mokytoja nori, kad Ją išpažintume, kad Ją melstume mus išmokyti pamilti Jėzų Kristų visa širdimi ir visa siela, kad Jam atsakytume begaline ištikimybe visomis akimirkomis ir aplinkybėmis. Ėmimo į Dangų šventė mums atskleidžia didžią meilės paslaptį: **„Kristus savo meilės visagalybe nugalėjo mirtį. Tik meilė yra visagalė. Ši meilė įkvėpė Kristų už mus mirti ir nugalėti mirtį. Taip, tik meilė leidžia įžengti į gyvenimo karalystę! O paskui Sūnų įžengė ir Marija, susivienijusi su Juo šlovėje, kaip anksčiau kančioje. Ten įžengė netverdama užsidegimu, sau įkandin atverdama kelią mums**

visiems. Todėl šiandien Ją vadiname Dangaus Vartais, Angelų Karaliene, Nusidėjėlių Priebėga“ [15].

Nuolankiai, su kruopščiu sūnišku atsidavimu ir nusižeminimu įsigilinkime į litanijas ir kitas Marijai skirtas maldas – „*Sveika Marija*“, „*Sveika, Karaliene*“, *Rožinį ir iš sūniškos meilės kilusius šūksnius, nes Marija, Mergelė be dėmelės, atpirko Ievos nuopuolį ir savo tyra pėda pamynė pragaro slibino galvą*“ [16]. Kartu su Mergelę pamilusiu mūsų Tėvu gėrėkimės, kaip „*Tėvas, Sūnus ir šventoji Dvasia Ją karūnuoja Visatos Imperatore. Jai pagarbiai kaip tarnai lenkiasi Angelai, patriarchai ir pranašai bei Apaštalai... ir kankiniai, ir nuodėmklausiai, ir mergelės, ir visi šventieji... ir visi nusidėjėliai, ir tu, ir aš*“ [17]. Ar taip elgiamės ir mes?

Laiškus ir šeimos dokumentus šv. Chosemarija paprastai pasirašydavo vardu „Mariano“. Tad įstokime į „Mariano mokyklą“, kartokime švelnų mūsų Tėvo atsidavimą Švenčiausiajai Mergelei, kaip maži vaikai, kuriems kiekvieną akimirką reikia jų Motinos globos.

Be to, Šventoji Marija buvo Opus Dei Motina nuo pat pradžios, o Opus Dei užaugo jos apsiausto prieglobstyje: Ji ėjo mūsų priešaky, lydėjo ir kiekviename mūsų šeimos istorijos ir kiekvieno piligrimystės žingsnyje. Rugsjūčio mėnesį prisimename keletą tokių akimirkų: 1951 m. rugsjūčio 15 d. Lorete Opus Dei buvo pašvęsta Saldžiausiosios Mergelės Širdžiai; tą atnaujiname kasmet. 1971 m. rugsjūčio 23 d. esame kviečiami melsti dieviško gailestingumo per „Šlovės sostą“, kuris ir yra Marija... ir daug kitų dangaus ir žemės Karalienės švenčių, kurių neįmanoma išvardyti.

Šiomis dienomis esu Meksikoje, į kurią atvykau dalyvauti šv. Chosemarijos garbei pastatytos bažnyčios pašventinime Meksike. Su kiekviena ir kiekvienu iš jūsų dėkoju Dievui, nes ši proga man suteikė galimybę pasimelsti Gvadalupe's mergelei Villoje ir prisiminti mūsų Tėvo žingsnius 1970 m. Kai kurios intencijos, kurių anuomet buvo pilna mūsų Įkūrėjo širdis, yra itin aktualios ir šiandien; kitos su mūsų Motinos pagalba jau išsipildė. Pabrėžiu, kad Jos pagalbos prašiau kartu su jumis visomis ir visais – kurie priklauso Opus Dei dabar ir kurie prisijungė bėgant amžiams – meldžiausi už Bažnyčią, už Popiežių ir jo pagalbininkus, už viso pasaulio Vyskopus ir kunigus – ypač šiais Kunigų metais, už Opus Dei ir visą krikščionių tautą; už kiekvieno mūsų kasdienę meilę Jėzui Kristui. Mano atmintyje puikiai išlikęs tas pasakymas, kuris 1970 m. rugpjūtį taip sujaudino mūsų Tėvą ir kurį jis

mums iškart regimai sukrėstas papasakojo; matėme, kaip jis užsidegęs troško tapti uoliu „maldos žmogumi“. Viešpats jo sieloje išpaudė tuos žodžius – „*clama, ne cesses!*“ [18] ir trokštu, kad jie lydėtų mūsų nuolankumą ir kasdienybę.

Lydėkite mane mano maldose, ypač rugpjūčio 15 d., kai atnaujinsime pašventimą Saldžiausiajai Mergelės Širdžiai. Giliai permąstykite šį šv. Chosemarijos patarimą: „*Adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur*“ (plg. Žyd 4,16). Skirkite daug dėmesio šioms akimirkoms ir joms praėjus. Sakyčiau, taip panoro Dievas: kad savo dvasinį gyvenimą sutalpintume į šiuos žodžius, kuriuos ką tik jums pacitavau. Kartais juos išgirsite be jokio garso, sielos gelmėse, kai mažiausiai jų tikėsitės.

„*Adeamus cum fiducia*“: kartoju, kreipkitės į saldžiausiąją Marijos,

mūsų ir Jėzaus Motinos, širdį. O per Ją, kuri yra visų malonių Tarpininkė, ir į švenčiausiąją ir gailestingąją Jėzaus Kristaus širdį. Pasitikėdami ir pasižadėdami atpirkti visas kaltes. Tegu jums niekad netrūksta meilių žodžių: kai dirbate, kai meldžiatės, kai ilsitės ir net tomis aplinkybėmis, kurios atrodo ne tokios svarbios: kai linksminatės, kai pasakojate smagų nutikimą, kai sportuojate – žodžiu, visame jūsų gyvenime. Viskam klokite antgamtišką pamatą ir viską grįskite artimu bendravimu su Dievu“ [19].

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Meksika, 2009 m. rugpjūčio 1 d.

[1] Romėnų Mišiolas, Mūsų Motinos Ėmimas į Dangų.

[2] Benediktas XVI, Marijos Ėmimo į dangų šventės homilija, 2008/08/15.

[3] San Josemaría, Es Cristo que pasa, n. 171.

[4] Lk 1, 49.

[5] Benediktas XVI, Marijos Ėmimo į dangų šventės homilija, 2005/08/15.

[6] Šv. Chosemaría, Šventasis Rožinis, Pirmoji džiaugsmingoji paslaptis.

[7] Jn 2, 11.

[8] Jn 2, 4.

[9] Jn 19, 25-27.

[10] Benediktas XVI, Marijos Ėmimo į dangų šventės homilija, 2008/08/15.

[11] Vatikano II Susirinkimo dogminė konstitucija Lumen gentium, nr. 62.

[12] Jonas Paulius II, Kreipimasis į tikinčiuosius, 1997/04/23.

[13] Šv. Chosemaría, La Virgen del Pilar, straipsnis, publikuotas "Libro de Aragón", Zaragoza 1976.

[14] Romėnų Mišiolas, Pasirengimas Šventosioms Mišioms.

[15] Benediktas XVI, Marijos Ėmimo į dangų šventės homilija, 2008/08/15.

[16] Šv. Chosemaría, Šventasis Rožinis, Penktoji džiaugsmingoji paslaptis.

[17] Ten pat.

[18] Iz 58, 1.

[19] Šv. Chosemaría, Apuntes tomados en una tertulia, 1971/09/09.

.....